olleme mollemad kasso saand?" — Kaupmees tännas, — jättis wõlgnikko keige ta hea nõuga torni.

Ristminne ja kihlaminne ühhel päwal.

Tirolis sündis hiljoti kenna nalli. Üks lesk mees kossis üht tüttarlast, kes kül weel „wanna tüdi" wannune ei olnud, agga ommeti jubba soldatit põlwe arrust wäljas olli. Se hea tüttarlaps — eks nad olle keik head, senni kui nendel weel meest kaelas polle — se olli ristmisses, tühhi teab, mis modi se olli sündind, nimmeks sanud „Peter". Mis modi sedda asja lisutamisse aegas õiendadi, sedda ma ei tea; agga sedda ma tean, et temmast soldatit ei saand. Agga nüüd ta piddi mehhele sama. Peigmees ja norik lähwad kihlamisele, küsitakse nimmesid. — Hans tahhab Petert kossida. — Õppetaja jääb mõtlema: ei se woi õige assi olla! — lööb kirriko ramato lahti, ja mis ta leiab? — Seal seisab kirjotud: nende ja nende „poeg" Peter, agga „tütre" Peetre nimme polle kussagil. — Õppetaja ennesegi mõtted läksid selle jures sassi.

Wimaks sai siis assi nenda toimetud, et norik wadderittega käärkambri widi ja seal tedda „Kadriks" ümberristitadi, ja siis — kihlati.

Eeslid wõitsid sõawäe.

Amerika sõas seisid kaks sõa leri wastastikko. Ühhel õõl kippus nago wargsel wisil üks sõawäggi teise peale. Selle sõawäel, mis rahholiste puhkas, egga mingisuggust kurja ei odand, olli kolm sadda eselt leris pakki- ja worikandmisse tarwis. — Kui nüüd eeslid waenlase tullemisse müddinat ja kabbinat kuulsid, kiskusid nad ennast kütkest lahti, ja lippama — üks wanna hobboesel nago peamees ees, ikka waenlase wasto. Waenlased, kes õ pimmedal muud arro ei saand, kui kuulsid agga hirmus kanget müddinat, mõtlesid, kes teab kui sure jonega teised nende wasto tullid, põõrsid taggasi ja andsid jalgele tuld, mis wähhä wois, — jätsid eeslittele weel 16 sadda püssi sagiks, mis eeslitte perremehhed